

reč danica vujkov

SIN?

— Viknu Magdalena, i zari mač u ranu. Ikona je zlo-upotrebljena, vrata đavolove kuće, širom su otvorena. Gledala sam spolja, i videla iznutra: pukotina između zemlje i neba, poslednja noć dana.

Delo ni započeto nije, davo — tu je! Kuća bez temelja — strmoglavce slepac u bunar pada! Rođena braća, i ubi Kajin Aveljal O, da li je to, zbilja, mogućnost-nemogućnost opstanka? Laže priča, lažete, i vi, plitkoumni recitatori. Prišć je rana na sopstvenoj koži, a vreme nikoga ne šteti.

Čuti, i radi! Najpre, da se učvrste temelji, a zatim, da se iščiste javno-privatni nužnici. Da se spremi kuća, od praga, do tavana! A onda, da se počisti dvorište, i nuz-prostorije, pa, onda, strvolj ispred kuće, koju vetar u međuvremenu nanese.

Kad je svako u svom poslu, nema deobe na moje, i — tvoje. Sabiranje sebe-svoga, velika je muka-briga, i zemaljsko vlasništvo se ukida. I, tek onda, u jednom stvaramo dva života.

Ali, Adam je, »do svojega vijeka«, izgnanik iz raja! Laž je lažnom verovanje, za gluve i slepe, istina je iznenađenje.

I otac!! sina razapinje: kad za život nije, neka samog sebe oplakuje! Spasi-uzmi, oče, molim te, smiluj se! I »glas krvi brata tvojega viče sa zemlje k meni«: dovrši svoje Delo. Zašto bi dato, unapred bilo izgubljeno? Ne, svetac, i poslušna životinja, već sastaviti rastavljeno, i na Delu biti — JEDNO.

Pa, kad je tako, svet stvara(m) JA. Ja sam koja jesam, ja sam Magdalena. Skidam te, čoveče, s krsta, da bih te oslobodila. Preživela sam, i ta iskušnja, ali ljubav prema tebi, izvan je razuma. Telo je zemlja, i ono tu neka ostane. Ali, kakvo je izvan razuma stanje, tamo — šta je?

Živa Vatra — porada se!! Sine, Neba i Zemlje, krv-moja-Duh-tvoj! Više ti ne mogu dati: Sunce i Mesec — otac i mati, sam (svoj) Bog jesi, i na Nebu, i na zemlji.

REČ?

Reč se prosula po tepihu, u Vladičanskom dvoru. U trenu-trena od reči nije ostalo ništa, samo isprana-izribana šara, starog tepiha.

Izgovorena Reč nema težinu, pa, kako će, onda, visinu dosegnuti, kako će se do večnosti popeti, obična mrlja ljudske krvi?

Pamćenje sluha, varljiva je slika Vladičanskog dvora. Ušla si da vidiš, šta je spolja, a šta iznutra. Ni tamo, ni ovde, nisi potrebna: istorija je naučena, i — potrošena. Ti znaš ko si, ali čuvaj se Bogorodice, u svojoj čistoti, slave te mrtvo-rođeni sinovi. Progovori! Samo ti poznaješ onoga, koji će reći: istorija je priča-lekcijica, sopstvena krv me uznemirava! Tek tada, Lik počinje da se stvara. Četiri elementa, četiri godišnja doba, pa, tek onda, — Vatra!!

Na zemlji, po zemlji, još uvek, Satana i zmija: združena smrt u smrti, pa, kako, onda, pamćenju sluha poverovati? Protura se vera, pa, onda, nada, pa, onda, delo nevidljivog oca. Hladi se cela planeta. Između tačke i zareza, pada se, još uvek, u prazninu praznog groba. U vladičanskom dvoru, isprana-izribana šara starog tepiha, mrljica-tačkica, već je izbrisana.

U dubokoj daljini, noć pod zemljom tujni, kaže onaj, koji krvlju sluti. Prošlost, sadašnjost, budućnost, nije vreme, da, jer se, i vreme, u jednom stvara. Sunce sija! Tako je jednostavna ova rečenica, ostvarena u stvarnosti,

izvan vremena. Bogorodice, ti, nisi majka mrtvog sina!! Moć Uma nepromenljiva je težina, — Reč u Jednom sakupljena.

Slovo je Jedno, ovde — sve je pode-lje-no! Zato je svaki trenutak-sastanak, višom silom, ugovoreni rastanak. U ovom svetu zaljubljen, Duhom nije svezano.

U đavolovoj kući, sem smrti, nema ničega. Poučena iskustvom tela, večnost je strpljiva. Velika Tajno rođenja, zbog tebe sam, i u ne-životu — žive!a!

Ludaci bivšeg sveta! U ludilu je bilo nepristajanje, da se pređe prag đavolove kuće, zvona, tek sada, zvone! Tvojom-mojom rukom, ispisana je rečenica: DUH LJUBAV VENČAVA.

Pripremljena je velika obnova. Čovek će zaboraviti da čita, ali prinuden da sazna, otkri-vaće Istinu jednog-jedinog Slova.

**

Raduj se, ali nikada pre. Zmijsko telo, iskušanje je Istine. Pa, ipak, prebaci ruku preko smrtne slike, i Dušom pomiluj tvoje ljubavnike. Dušom pomiluj njihove samo-zaboravljene duše: neka se makar, na trenutak sete, sopstvenog groba.

Između dobra i zla, slepilo se, još uvek, spotiče, o drvo nasleda. Sećanje podrazumeva saznanje gubitka. Ljubav je spasenje, a ne potrkadanje!! Sve, — i ništa: za druge — za sebe.

I raduješ se: zvona zvone, i život krsta, tu je. I ništa nemaš, a imaš — sve! Nikada pre.

Tek tada, pitaš ljubavnike: ako niste verovali, zašto niste pokušali? Čoveku nije dato više od smrtne slike, ali zmijsko telo, iskušanje je istine.

I evo, dok vas odavno nema, u grobu koji se zove Zemlja, (besmrtna) Duša, i vaše se smrti seća. Da li ste spaseni? Bog će reći, ali tek kada se ponovo vrati..

soneti borislav b. milić

JEDANAESTI SONET STOJI KAO ZAPETA
PUŠKA NA BRANIKU AUTOMOBILA

XI

Stajao bi on tamo i duže, da ga nisam upozorio — kako ne može tek tako da stoji, kao kraj svog blaga. Šta im sve ne pada na pamet, moj bože!

Stajati na braniku nekog vozila!
Gde su tu, molim vas, principi, načela.
I da li mu je svest na ispaši bila?
Podsvest, inače crna, postala bela!

Pitanja se množe. (Tu ima dva pola, takođe!) Da li mu to zlo uzeti?
Da li je on protagonist ili lola,

Šeret? Mora li smesta muški umreti!
Ili mu je to bila odskočna daska.
On ništa ne govori: snieta mu maska.

DEVETNAESTI SONET UKAZUJE NA
MOGUĆNOSTI RESTAURACIJE OPŠTE
POZNATE I VEKOVIMA UVAŽAVANE
UZVIŠENE LJUBAVI UNUTAR POSTOJEĆE
REGISTROVANE I ZACRTANE LJUBAVI
IZMEĐU MUŠKOG I ŽENSKE JE L

XIX

Uzvišena ljubav pala je veoma, jedva se usudujem da kažem — nisko. Da li je taj pad izazvala diploma ambicioznih žena — nije nam blisko.

Zbilja vam ne mogu reći. Ukoliko analizom dodemo do činjenica

zbog čega nije uvažena koliko zaslužuje, imaće posla — palica.

Uzvišena ljubav. Amor uzvišena. Kakve asocijacije. Emocije. Pijedestal zaslužuje samo ŽENA.

Doći će do OTMENE revolucije, jer, rehabilitaciju uzvišene ljubavi žele ljubavlju poražene!

TRIDESET PRVI SONET
PRVI PUT

XXXI

E, pošto smo, najzad, s LJUBAVLJU, svršili, možemo da se razbaškarimo. Taaaaaako. Tema na pretek. Mi —iskusni, i čili. A sve radimo po meraku. Polaaaaaako.

Neka nas društvo bira u sve foruma. Radimo levo. Desnom, bre, cure, kao piliće davimo. Mi podrume nateramo da svesno, klasno — procure!

Razumemo se u Slatko, Strašno, Gume. U antifriz. U griz. U KIČMEKRAJ liz. U horoskop, Mutno. U prašume.

U noćne snage. U protivrečni striptiz. Razumemo se u sasvim jasne stvari. Kapitalac do kapitalca. Drugari.

TRIDESET PETI SONET JE POZVAN NA
BRZINU ON ĆE SE BAVITI LJUBAVLJU
KAKO JE TO PROTOKOLOM PREDVIĐENO

XXXV

Drugim rečima, LJUBAV ćemo voditi u rukavicama. ONA, neće, je li, skidati čarape. Manje ćemo piti. Otmenom LJUBAVLJU se nismo popeli

nikom na glavu. A, još manje na nešto drugo, kao, recimo, na — hrpetnjaču. Treba zatvoriti prozore i vešto gurnuti stvar. Neka drugi, besne, plaču

mi vodimo organizovanu, jasnu LJUBAV. Jednom rukom držim knjigu, drugom partnerkin ekstremitet. Još da joj basnu

ispričam, pa da sa NJIME — ne polugom — prosledim direktivu — uz dužno, fino izvijenje: očevo i materino!

SA OVIM PEDESET DRUGIM SONETOM
KAO DA VAM KAŽEMO
ŽELIMO VAM SVE NAJBOLJE
OSTAJEMO VAŠI ITAKODALJE

LII

Sa ovim sonetom mi Vas pozdravljamo. Na rastanku — pošto ne nosimo šešir — zamislite da Vas teško ostavljam, kao poljsko cveće usred leta — leptir.

Mi se postepeno gubimo u magli... Nestajemo k'o duh Hamletovog oca... Svesni, da smo često bili drski, nagli. No, to je sudbina svakog ranioca.

I istraživača u belome svetu... Nekoliko reči — jer smo blizu kraja — da Vam uputimo... Sonet u pokretu —

dok mi oklevam — poljubac Vam šalje, pomalo nestvaran i sav od beskraj... Al' Vama upućen — ne odlazi dalje.